

[Socialministeren]

hvervssygdomme senest 3 år efter anmeldelsen. Efter dagpengelovens ændring pr. 1. april 1983 kan der højst udbetales dagpenge i 2 år. Dette medførte, at der kunne forekomme tilfælde, hvor en skadelidt hverken kunne modtage dagpenge eller ydelser efter arbejdsskadeforsikringsloven, fordi tilstanden endnu ikke var stabiliseret. Der er imidlertid åbnet mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse af erstatningsspørgsmålet i forbindelse med dagpengeudbetalingens ophør.

Erstatningen for erhvervsevnetab fastsættes ud fra en konkret vurdering af de følger, som arbejdsskaden har medført for pågældende. Erhvervsevnetabet kan dog aldrig erstattes fuldt ud, idet der i beregningen indgår det såkaldte erstatningsniveau, der efter arbejdsskadeforsikringsloven som nævnt udgør $\frac{3}{4}$.

Endvidere indgår i beregningen skadelidtes årsløn ved skadens indtræden og den procentvise nedsættelse af erhvervsevnen, som opgøres ved en sammenligning mellem skadelidtes indtægter og indtægtsmuligheder før og efter skadens indtræden.

Ved total tab af erhvervsevnen tilkommer der herefter skadelidte en årlig ydelse på årsløn $\times \frac{3}{4} \times 100$ pct. Da årslønnen p.t. maksimalt kan sættes til 202.500 kr., betyder det, at den maksimale ydelse udgør 151.875 kr. årligt. Ved lavere procenter og årslønnen nedsættes erstatningen tilsvarende.

Er der konkurrerende årsager til en reduceret indtjeningssevne, erstattes kun den del, der skyldes selve arbejdsskaden.

Erhvervssygdomme – og specielt hjerne-skader efter udsættelse for organiske opløsningsmidler – opstår sædvanligvis først efter mange års udsættelse for den skadelige påvirkning og ofte på et tidspunkt, hvor f.eks. aldersbetingede symptomer også melder sig. Heri kan ligge en af begrundelserne for, at de erstatninger, der opnås, ikke altid svarer til forventningerne.

Ved nedsættelse af erhvervsevnen med mindre end 50 pct. udbetales erstatningen normalt som et kapitalbeløb. Ved erhvervsevnetab på 50 pct. eller derover og i tilfælde, hvor den skadelidtes arbejdsforhold ikke er afklarede – f.eks. under omskoling, revalidering eller lignende – har erstatningen karakter af en løbende ydelse. Denne ydelse skal normalt gives fra tidspunktet for afgørelsen af erhvervsevnetabet, men kan gives med

tilbagevirkende kraft, hvis tilstanden er stationær på et tidligere tidspunkt. Det er f.eks. tilfældet, hvor skadelidte har genoptaget arbejdet til en lavere løn end lønnen før skaden, eller hvor hun eller han går fra sygedagpenge til førtidspension.

Der gives normalt ikke erstatning i en periode med arbejdsløshedsunderstøttelse, idet den skadelidte anses for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet i en sådan periode. Hvis skade er årsag til arbejdsløsheden og denne har betydet en indtægtsnedgang, bliver der dog tale om erstatning, eventuelt med en mindre, løbende ydelse, til nyt arbejde genoptages.

Det blev under debatten i folketinget kritiseret, at skadelidte, uanset at vedkommende forsikringsselskab ikke har anket sikringsstyrelsens afgørelse i en arbejdsskadesag, hvis han selv anker, ikke kan få sin erstatning udbetalt, før ankestyrelsens afgørelse foreligger. I den forbindelse kan jeg oplyse, at det i en vejledning til kommunerne om udbetaling af kapitalerstatninger i arbejdsskadesager, som vil blive udsendt nu, vil blive pålagt de sociale udvalg at udbetale de omhandlede kapitalerstatninger, uanset om skadelidte har anket eller vil anke afgørelsen.

Med hensyn til de overvejelser, der hidtil har været om mulighederne for gennem en yderligere differentiering af arbejdsgivernes præmier til den lovpligtige forsikring at påvirke arbejdsmiljøet, kan jeg for det første henvise til rapporterne fra arbejdsmiljøgruppen af 1972.

Gruppen foreslog *en miljøafgift*, som måtte antages at medføre et betydeligt incitament for det forebyggende arbejde for arbejdsmiljøet. Afgiften skulle pålægges de enkelte virksomheder på grundlag af en omfattende *individuel klassificering* efter karakteren af arbejdsmiljøet.

Arbejdsmiljøgruppen konkluderede efter en gennemgang af den lovpligtige ulykkesforsikring, at præmieberegningen for denne forsikring ikke var et virksomt instrument i den sammenhæng, som førte til forslaget om miljøafgiften.

Dernæst blev spørgsmålet om en ændret finansieringsform for forsikringen taget op af det udvalg, hvis arbejde lå til grund for arbejdsskadeforsikringsloven. Udvalget, hvori Dansk Arbejdsgiverforening og LO var repræsenteret, koncentrerede sig om spørgsmå-